

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **K. A.**, zast. JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2014, čj. 59/2009-150-STK3/30, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2016, čj. 22 A 67/2014 – 51, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 29. 3. 2013 zamítl žádost žalobkyně o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále též „STK“) pro osobní automobily, a to z důvodu přebytku kapacity STK v Moravskoslezském kraji. Zřízením další STK na území tohoto kraje by bylo v rozporu s § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 31. 12. 2014, ve spojení s § 16a odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění do 31. 12. 2014. Žalovaný rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014, čj. 59/2009-150-STK3/30, rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 11. 2016 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu.

[4] Stěžovatel podal dne 6. 1. 2017 návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnil tím, že od doby podání žádosti žalobkyně v roce 2008 došlo k šestnácti novelám zákona a čtyřem novelám vyhlášky, kterými se reguluje systém provozu STK. V případě, že by krajský úřad vydal na základě rozsudku krajského soudu rozhodnutí, byl by celý systém regulace porušen.

[5] Dne 30. 1. 2017 stěžovatel v reakci na výzvu soudu svůj návrh doplnil. Předně konstatoval, že provozování činností STK nespadá pod režim živnostenského zákona; stát na právnické a podnikající fyzické osoby převedl v této oblasti pravomoc a odpovědnost. Smyslem zákona a všech souvisejících předpisů je zajištění dobrého technického stavu motorových vozidel, a tím i ochrana nemotoristické veřejnosti, resp. zájem všech obyvatel na ochraně veřejného zdraví. Uvedl, že v § 54 a násl. zákona č. 56/2001 Sb. jsou stanoveny podmínky, na jejichž základě se dá STK provozovat. Ustanovení § 54 odst. 6 tohoto zákona dává zmocnění pro stanovení bližších podmínek v prováděcím předpisu; tím je mimo jiné § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb., který stanoví způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Krajský soud dospěl k závěru, že § 16a odst. 2 vyhlášky je v rozporu se zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, rozhodl se proto ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky citované ustanovení vyhlášky neaplikovat.

[6] Stěžovatel s posouzením věci krajským soudem nesouhlasil. Poukázal na to, že pokud krajský soud vyřadil z rozhodování regulační ustanovení, může se v budoucnu stát, že jiný soud vyřadí z rozhodování např. rozsah pracovní doby techniků stanic technické kontroly, protože není v souladu se zákoníkem práce. Tím by došlo k rozvolnění veškeré regulace činností STK, a tím i k porušování jedné ze základních zásad správního řízení, stejně jako k újmě těch, kteří nabyli svá práva v dobré víře na základě předešlých rozhodnutí vydávaných v souladu s celkovou právní úpravou.

[7] Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepovažuje za splněné. Stěžovatelka nespécifikovala, jaká újma by jí měla vzniknout. Argument narušení systému regulace považuje žalobkyně za účelový, v období od podání její žádosti byly udělovány licence k provozování STK nejen stávajícím provozovatelům, ale i novým žadatelům. Poukazuje v této souvislosti zejména na neúměrnou délku řízení.

[8] Kasační stížnost podle § 107 odst. 1 s. ř. s. obecně odkladný účinek nemá. Nejvyšší správní soud však může odkladný účinek na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Kasační stížnosti lze tedy přiznat odkladný účinek tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení - před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak jsou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než tomu bude na straně žalobce. Postavením žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost, se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního

pokračování

práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutné nahlížet i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu.

[10] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[11] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného bude na místě tehdy, jestliže bude podloženo ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný správní orgán musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem újma a její intenzita spočívá. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že sporné ustanovení § 16a vyhlášky upravuje výpočet kapacitní potřeby STK v daném správním obvodu. Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku obecně poukazuje na narušení systému regulace STK, aniž vysvětlil, jaký konkrétní vliv má regulace počtu STK na veřejný zájem, případně čím může být veřejný zájem ohrožen, jestliže by byla udělena licence k provozování STK konkrétně žalobkyni. Se stěžovatelem lze jistě souhlasit, že je dán veřejný zájem na zajištění dobrého technického stavu motorových vozidel, stěžovatel však již žádným způsobem neozřejmil souvislost mezi počtem STK a technickým stavem vozidel, resp. kvalitou služeb poskytovaných stanicemi technické kontroly. Ohrožení veřejného zájmu nelze opírat ani o nepodložené tvrzení stěžovatele, že mohou soudy v budoucnu „vyřadit z regulace“ i další regulační ustanovení. Zcela bez bližších souvislostí poukazoval stěžovatel na častou novelizaci předpisů upravující oblast systému STK. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že stěžovatel v daném případě nijak neprokázal ani nevysvětlil, že by veřejnému zájmu hrozila vážná újma.

[13] Vzhledem k tomu, že zde není prokázáno, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí mohly pro stěžovatele znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., nezabýval se Nejvyšší správní soud již posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] V daném případě tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny nebyly. Nejvyšší správní soud proto podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[15] Rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu